

Ca o zi de Brumar!

CTN

Mi-e sufletul ca o zi de Brumar
Și frigul scormonește prin oase.
Gândul aleargă prin lume hoinar
Răvășit de pustiul din case.

Prin sobă, un tăciune și vântul
Se luptă ca doi nebuni dezbrăcați.
Eu i-am lăsat să-și spună cuvântul;
Sper când mă-ntorc să-i găsesc împăcați!

Afară m-așteaptă câțiva butuci
Răsturnați peste prispă grămadă...
Gândesc și mă uit tăcut prin uluci:
Ce pustiu s-a facut prin ogradă!

Parcă aud gălăgie pe drum!
Către poartă se-ndreaptă privirea;
Aș vrea să ies și să-i văd chiar acum
Pe acei ce îi chem cu simțirea!

Că zile și nopți, și ani au trecut
De când s-au tot dus de soartă purtați!
O! Doamne, acum ce mult aș fi vrut
Să-i văd cum îi știu, așa, alintați!

Dar nu este chip, nu sunt nici semne
Să mi se îplinească dorința;
Dar privind la grămada de lemne
Mă bucur și-mi tresare ființa!

Mă aplec să ridic trei surcele
Și mă rog din rărunchi la Preasfântul
Să îndrepte picioarele mele,
Iar în sobă să moțăie vântul!

Și de-o fi să-mi audă cuvântul
Chiar și acei ce-au plecat de năluci,
De va fi să mă țina pământul,
Mi-au mai rămas pentru iarnă butuci!